

UZASADNIENIE

W dniu 10 września 2020 r. (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny w W. wystąpił z pozwem o zasądzenie na jego rzecz od P. C. kwoty 100.000 zł. W uzasadnieniu żądania powód podał, że dochodzona pozwem wierzytelność powstała w wyniku zaniechania spłaty zobowiązania wynikającego z umowy o kredyt hipoteczny restrukturyzacyjny, łączącej poprzednika prawnego powoda - (...) S.A. w W. z kredytobiorcą M. C., natomiast powód w niniejszym postępowaniu dochodzi od pozwanego P. C. jako dłużnika rzeczowego przelanej na jego rzecz przez bank wierzytelności. Z tego względu powód wniósł o jednoczesne zastrzeżenie w treści nakazu zapłaty, prawa pozwanego jako dłużnika rzeczowego do powoływania się z toku postępowania egzekucyjnego na ograniczenie jego odpowiedzialności do objętej hipoteką nieruchomości w zakresie wpisanej na rzecz powoda hipoteki umownej łącznej, ustanowionej do kwoty 361.125,82 zł.

(pozew k. 4- 10)

Pozwany nie uznał swojej odpowiedzialności w sprawie i w sprzecznie od w/w. nakazu zapłaty wniósł o oddalenie powództwa.

Kwestionując wymiar zadłużenia pozwany wskazywał na różnicę między kwotą kredytu restrukturyzacyjnego, o którą wnioskował dłużnik osobisty – kredytobiorca, tj. kwotą 265.600 zł (w tym: 264.000 zł – kwota kredytu na pokrycie zobowiązań banku + 500 zł - opłata za czynności związane z wyceną nieruchomości stanowiącej zabezpieczenie kredytu + 200 zł – opłata sądowa od wniosku o wpis hipoteki) a kwotą kredytu udzieloną przez bank (277.798,09 zł), której przeznaczeniem - zgodnie z treścią umowy - była spłata „kosztów dodatkowych związanych z udzieleniem kredytu, spłata i restrukturyzacja zobowiązań banku”. W ocenie powoda przytoczone w umowie sformułowanie nie konkretyzowało dostatecznie celu, na który przeznaczona miała być różnica między wnioskowaną przez kredytobiorcę kwotą kredytu (265.600 zł) a kwotą kredytu udzieloną mu przez bank (277.798,09 zł). W konsekwencji pozwany podniósł zarzut braku legitymacji czynnej powoda oraz wskazał, że umowa o kredyt restrukturyzacyjny jest nieważna w całości - wobec braku wskazania w tej umowie celu kredytowania w zakresie różnicy między kwotą wnioskowaną przez dłużnika osobistego a kwotą udzieloną przez bank, przy czym nieważność tej umowy wynika z naruszenia art. 69 ust. 2 pkt. 3 ustawy Prawo bankowe. W konsekwencji umowa restrukturyzacyjna jako nieważna, nie mogła być – zdaniem pozwanego - przedmiotem cesji z banku na powoda.

Pozwany podniósł nadto zarzut braku wymagalności roszczenia w dacie wskazanej przez powoda. W tym zakresie argumentował, że powód nie udowodnił, aby zaszły okoliczności skutkujące przedterminowym zakończeniem trwania umowy o kredyt restrukturyzacyjny ze względu na nienależyte wykonywanie zobowiązania po stronie pozwanej, przy czym powód nie wykazał także, iżby jego poprzednik prawny (bank) wypełnił czynności określone w art. 75c ustawy Prawo bankowe w stosunku do kredytobiorcy, tj. doręczył mu w sposób przewidziany w art. 61 § 1 k.c. oświadczenie o wypowiedzeniu umowy, poprzedzone wezwaniem do zapłaty należności w taki sposób, aby mógł on zapoznać się z jego treścią. W szczególności pozwany podnosił, że za wezwanie do zapłaty nie można uznać pisma banku z dnia 29 listopada 2016 r., ponieważ nie zawiera ono informacji o możliwości restrukturyzacji zadłużenia, o której mowa w art. 75c ust. 2 ustawy Prawo bankowe, a nadto pomiędzy wysłaniem tego pisma a datą złożenia przez bank oświadczenia o wypowiedzeniu umowy upłynęło półtora roku i w tym okresie doszło do zmiany wysokości zadłużenia, ponieważ kredytobiorca dokonał częściowej spłaty zaległości. Pozwany argumentował, że przedłożonego przez powoda do akt sprawy zwrotnego poświadczenia odbioru korespondencji między nim a kredytobiorcą nie da się wywieść, że zawierała ona wezwanie do zapłaty, a nadto wydruk elektroniczny z systemu śledzenia przesyłek Poczty Polskiej, przedłożony na okoliczność doręczenia kredytobiorcy wypowiedzenia umowy kredytu nie stanowi skutecznego dowodu doręczenia korespondencji, a co najwyżej dowód zarejestrowania i przyjęcia korespondencji przez operatora pocztowego, nie zawiera on bowiem danych adresata, ani informacji o zawartości korespondencji, natomiast fakt odnotowania daty doręczenia przesyłki, nie świadczy o tym, że została ona faktycznie doręczona adresatowi, ponieważ nie wiadomo, kto ją odebrał i czy przekazał adresatowi.

Wobec niewskazania przez powoda prawidłowej daty wymagalności roszczenia, powód podniósł w konsekwencji zarzut niewykazania roszczenia co do wysokości, podnosząc przy tym, że przedstawione przez powoda dowody w postaci nie podpisanej przez pozwanego kserokopii wydruku historii rachunku bankowego, w całości wygenerowanej przez system elektroniczny na potrzeby niniejszego postępowania, nie jest wiarygodny, ponieważ ma charakter dokumentu elektronicznego, który może być swobodnie modyfikowany.

Podniesiono także zarzut niewykazania warunku zawieszającego, z zastrzeżeniem którego doszło do zawarcia umowy cesji wierzytelności. Zdaniem pozwanego powód nie przedstawił żadnego dokumentu potwierdzającego zapłatę ostatecznej ceny nabycia pakietu wierzytelności dotyczącego cesji wierzytelności z 10 czerwca 2019 r.

(sprzeciw od nakazu zapłaty k. 342-345 w związku z pismem procesowym z dnia 24 – 03 - 2021 r. k. 398-401)

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 6 kwietnia 2012 r. pomiędzy (...) S.A. w W. a M. C. została zawarta umowa nr (...) o kredyt hipoteczny restrukturyzacyjny.

M. C. wnioskował o kredyt w wysokości 265.600 zł (w tym: 264.000 zł – kwota kredytu na pokrycie zobowiązań banku + 500 zł - opłata za czynności związane z wyceną nieruchomości stanowiącej zabezpieczenie kredytu + 200 zł – opłata sądowa od wniosku o wpis hipoteki). Bank przyznał mu kwotę kredytu w wysokości 277.789,09 zł (§ 3 umowy – kwota kredytu). W treści umowy wskazano, że przeznaczeniem kredytu było pokrycie „kosztów dodatkowych związanych z udzieleniem kredytu, spłata i restrukturyzacja zobowiązań banku” (§ 4 umowy – cel kredytu). Całkowity koszt kredytu na dzień zawarcia umowy został określony na 316.437,45 zł, RRSO – na 13,6%, natomiast całkowita kwota do zapłaty przez konsumenta – na kwotę 594.226,54 zł (§ 8 pkt 7 umowy). Okres kredytowania został ustalony na 168 miesięcy, a kredyt miał zostać spłacony w 168 równych ratach miesięcznych, obejmujących część kapitałową oraz część odsetkową. Kredytobiorca zobowiązał się do utrzymywania na wskazanym przez niego rachunku bankowym wystarczających środków na pokrycie wymagalnych zobowiązań wobec banku (§ 8 ust. 3, § 14, § 15 umowy). Kredyt został oprocentowany według zmiennej stopy procentowej, wynoszącej na dzień sporządzenia umowy 12,44% w stosunku rocznym, ustalonej jako suma stopy referencyjnej WIBOR 3M oraz stałej marży banku w wysokości 7,50 punktów procentowych. Ustalono zasady naliczania i częstotliwości zmian oprocentowania. Odsetki od bieżącego salda zadłużenia bank naliczał codziennie, przy założeniu, że rok ma 365 dni. Wskazano, że w przypadku opóźnień w spłacie kredytu w spłacie kredytu bank stosuje oprocentowanie od zadłużenia przeterminowanego, od którego pobiera odsetki o charakterze zmiennym, które w dniu sporządzenia umowy wynoszą 16% w stosunku rocznym., które naliczane są od kwoty kapitału kredyt, który nie został spłacony w terminie, począwszy od dnia wymagalności raty kredytu do dnia poprzedzającego dzień spłaty włącznie. Od dnia postawienia kredytu w stan wymagalności po upływie okresu wypowiedzenia umowy lub po wygaśnięciu umowy, zastrzeżono prawo banku do stosowania oprocentowania od zadłużenia przeterminowanego, liczonego od całkowitej wymagalnej kwoty kapitału kredytu powiększonego o skapitalizowane odsetki oraz pozostałe opłaty i prowizje z tytułu umowy (§ 6 w zw. z § 9 umowy). Ustalono wysokość prowizji i opłat za czynności związane z obsługą kredytu wykonywane przez Bank (§ 5 w zw. z § 34 umowy). Ustalono, że dokonywane przez kredytobiorcę wpłaty zaliczane będą w następującej kolejności na: prowizje i opłaty, odsetki od zadłużenia przeterminowanego, pozostałe odsetki, kapitał kredytu (§ 22 umowy). Jako zabezpieczenie wierzytelności wynikających z umowy ustalono hipotekę łączną umowną do kwoty 361.125,82 zł ustanowioną na nieruchomościach położonych w miejscowości P., stanowiących działki o numerach (...), dla których Sąd Rejonowy w Brzezinach prowadzi księgi wieczyste odpowiednio o numerach: (...), (...), (...) i (...) (§ 7 ust. 1 umowy).

W przypadku niedotrzymania przez kredytobiorcę warunków udzielenia kredytu Bank zastrzegł sobie prawo m.in. do wypowiedzenia umowy kredytu w całości lub w części z zachowaniem 30 - dniowego okresu wypowiedzenia (§37 ust. 1 pkt. 3 umowy).

(umowa kredytu k. 71- 101; wniosek o udzielenie kredytu hipotecznego restrukturyzacyjnego k. 114-117; odpisy zupełne ksiąg wieczystych (...) k. 23-34, (...) k. 35-46, (...) k. 47-58, (...) k. 59-70)

W dniu 24 kwietnia 2012 r. wydano dyspozycje wypłaty środków z kredytu hipotecznego na podstawie umowy nr (...) na kwoty: 1.000 zł, 260.753,37 zł, 15.535,72 zł i 500 zł (łącznie 277.2789,09 zł).

(dyspozycje k. 111-113)

Do ksiąg wieczystych o numerach: (...), (...) i (...), prowadzonych przez Sąd Rejonowy w Brzezinach ujawniona została hipoteka umowna łączna na zabezpieczenie wierzytelności z umowy kredytu hipotecznego nr (...) z dnia 6 kwietnia 2012 r. do kwoty 361.125,82 zł na rzecz wierzyciela hipotecznego (...) S.A. w W..

(odpisy zupełne ksiąg wieczystych: (...) k. 23-34, (...) k. 35-46, (...) k. 47-58, (...) k. 59-70)

Objęte hipoteką nieruchomości stanowiły w chwili zawarcia umowy kredytu współwłasność kredytobiorcy M. C. i M. G. w stosunku - po 1/2 części.

(odpisy zupełne ksiąg wieczystych (...) k. 23-34, (...) k. 35-46, (...) k. 47-58, (...) k. 59-70)

Kredytobiorca – M. C. nie wypełnił obowiązków wynikających z umowy kredytowej nr (...) w zakresie obowiązku terminowej spłaty zobowiązania.

(okoliczność bezsporna; zestawienie transakcji w kredycie k. 359-395)

Z dniem **31 grudnia 2012 r.** (...) S.A. połączył się zgodnie z art. 124 ustawy Prawo bankowe oraz w trybie ustawy Kodeks spółek handlowych z (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W.. Wskutek tego połączenia nastąpiło przeniesienie całego majątku (...) S.A. jako banku przejmowanego na rzecz (...) Bank (...) S.A. jako banku przejmującego. Następnie w dniu 14 września 2018 r. KNF wyraziła zgodę na podział (...) Bank (...) S.A. w W. poprzez przeniesienie części tego banku na Bank (...) S.A. w W. w W., który z kolei w następstwie zmiany danych rejestrowych z dnia 29 marca 2019 r. zmienił nazwę firmy na (...) Bank (...) Spółka Akcyjna w W..

(okoliczności bezsporne, znane Sądowi z urzędu na podstawie dostępnych danych KRS k. 218-240, k. 278-330; komunikat KNF k. 241)

Pismem z dnia **29 listopada 2016 r., doręczonym 9 grudnia 2016 r.**, (...) Bank (...) S.A. w W. wezwał M. C. do spłaty kwoty wymagalnego zadłużenia powstałego wskutek nieterminowej spłaty umowy kredytowej nr (...), które na dzień wystawienia wezwania do zapłaty wynosiło 9.131,32 zł - w terminie do 14 dni roboczych od otrzymania wezwania, pod rygorem wypowiedzenia umowy kredytu hipotecznego. Bank poinformował przy tym kredytobiorcę o możliwości złożenia wniosku w przedmiocie restrukturyzacji zobowiązania kredytowego.

(wezwanie do zapłaty k. 104; potwierdzenie doręczenia korespondencji k. 105)

Po otrzymaniu wezwania do zapłaty, kredytobiorca dokonywał na rachunek kredytowy wpłat, które były zaliczane przez bank - zgodnie z ustaleniami umowy, w następującej kolejności na poczet: odsetek umownych, odsetek umownych zaległych, odsetek karnych, kapitału kredytu.

(zestawienie transakcji w kredycie k. 359-395 / struktura zadłużenia k. 409-434;

Wpłacane kwoty nie zaspokoily całości zadłużenia.

(bezsporne)

Ponieważ M. C. w zakreślonym 14 - dniowym terminie nie spłacił zadłużenia ani nie złożył wniosku o restrukturyzację kredytu, (...) Bank (...) S.A. pismem z dnia **19 czerwca 2018 r., doręczonym w dniu 2 lipca 2018 r.**, wypowiedział kredytobiorcy umowę kredytu hipotecznego nr (...), z zachowaniem 30 - dniowego okresu wypowiedzenia i wezwał go do spłaty bieżącego zadłużenia, wynoszącego na dzień 19 czerwca 2018 r. – 15.385,57 zł, z zastrzeżeniem, iż wraz z upływem okresu wypowiedzenia, tj. do dnia 6 sierpnia 2018 r., całość zadłużenia wynikającego

z przedmiotowej umowy kredytowej zostanie postawiona **w stan natychmiastowej wymagalności** i dłużnik będzie zobowiązany do spłaty pozostałej kwoty kredytu w kwocie wynoszącej na dzień 19 czerwca 2018 r. - 216.460,15 zł – bez dodatkowego wezwania do zapłaty.

(wypowiedzenie umowy k. 106; potwierdzenie doręczenia – zwrotka k. 107)

Na skutek darowizn z dnia 2 lipca 2018 r. i 28 grudnia 2018 r. - współwłaścicielami działek o numerach (...) są obecnie: S. G. oraz P. C.. Ich udziały we współwłasności każdej z wymienionych nieruchomości wynoszą po 1/2 części.

(odpisy zupełne ksiąg wieczystych: (...) k. 23-34, (...) k. 35-46, (...) k. 47-58, (...) k. 59-70)

Zgodnie z wyciągiem z ksiąg bankowych (...) S.A. w W.

z dnia **28 marca 2019 r.** zadłużenie M. C. z tytułu umowy o kredyt hipoteczny nr (...) wynosiło na datę wystawienia wyciągu 228.573,90 zł.

(wyciąg ksiąg bankowych k. 133)

(...) Bank (...) S.A. w W. zawarł w dniu **10 czerwca 2019 r.** z (...) Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym Niestandardyzowanym Funduszem Sekurytyzacyjnym w W. umowę przelewu wierzytelności obejmujących m.in. wierzytelność M. C. w wysokości 227.896,64 zł, wynikającą z umowy kredytu nr (...), w tym kwotę 207.731,94 zł tytułem kapitału kredytu i kwotę 20.164,70 zł odsetek.

Powód zapłacił (...) Bank (...) S.A. cenę nabycia pakietu wierzytelności.

(umowa przelewu wierzytelności k. 134-176 wraz z wykazem wierzytelności k. 332; potwierdzenie przelewu ceny nabycia wierzytelności k. 396,397)

Powód został wpisany w charakterze wierzyciela hipotecznego w księgach wieczystych o numerach: (...), (...) i (...), prowadzonych przez Sąd Rejonowy w Brzezinach w miejsce (...) S.A. w W..

(odpisy zupełne ksiąg wieczystych (...) k. 23-34, (...) k. 35-46, (...) k. 47-58, (...) k. 59-70)

O cesji wierzytelności powód zawiadomił M. C. pismem z dnia

2 sierpnia 2019 r. i wezwał go do spłaty zadłużenia w wysokości 230.008,11 zł (w tym 207.731,94 zł – tytułem kapitału kredytu i 22.276,17 zł tytułem odsetek) w nieprzekraczalnym terminie do 16 sierpnia 2019 r.

(zawiadomienie o cesji k. 123-124; wezwanie do zapłaty k. 121-122)

P. C. został zawiadomiony przez powoda o cesji wierzytelności pismem z dnia 27 listopada 2019 r. Powód wezwał pozwanego do spłaty zadłużenia w wysokości 234.669,27 zł (w tym 207.731,94 zł – tytułem kapitału kredytu i 26.937,33 zł tytułem odsetek) w nieprzekraczalnym terminie do 11 grudnia 2019 r.

(zawiadomienie o cesji k. 131-132; wezwanie do zapłaty k. 129-130)

Kredytobiorca nie uregulował zadłużenia względem banku oraz nie złożył wniosku o restrukturyzację zobowiązania.

(bezsporne)

Powyższy stan faktyczny został ustalony na podstawie przywołanego materiału dowodowego w postaci dokumentów, którego wiarygodność nie budziła wątpliwości Sądu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powództwo jest usprawiedliwione co do zasady i co do wysokości.

Zgodnie z treścią przepisu art. 354 § 1 k.c. dłużnik winien wykonać zobowiązanie zgodnie z jego treścią.

Źródłem, z którego (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny w W. wywodzi swe roszczenia jest umowa kredytu hipotecznego restrukturyzacyjnego z dnia 6 kwietnia 2012 r., przeznaczonego na pokrycie kosztów dodatkowych związanych z udzieleniem kredytu oraz spłatę i restrukturyzację zobowiązań banku, zawarta pomiędzy poprzednikiem prawnym powoda - (...) S.A. w W. a kredytobiorcą M. C. .

W rozpoznawanej sprawie strona powodowa dochodziła należności wskazanej w pozwie od P. C., jako dłużnika rzeczowego, bowiem pozwany w wyniku umowy darowizny, poczynionej w 2018 r. jest współwłaścicielem nieruchomości gruntowej, położonej w miejscowości P., składającej się z działek o numerach ewidencyjnych: 252, 253, 254 i 255, dla których w Sądzie Rejonowym w Brzezinach urządzone są następujące księgi wieczyste: (...), (...), (...) i (...), na której to nieruchomości jako prawne zabezpieczenie należności Banku wynikających z umowy kredytu, ustanowiono hipotekę umowną łączną do kwoty 361.125,82 zł na zabezpieczenie kapitału kredytu, odsetek umownych bieżących (kapitałowych), odsetki karnych (za opóźnienie), prowizji, opłat, kosztów windykacji, kosztów postępowania sądowego i egzekucyjnego oraz innych kosztów związanych z udzieleniem kredytu.

Zgodnie z art. 65 ust. 1 ustawy z 06 lipca 1982 o księgach wieczystych i hipotece (Dz. U. z 2016, poz. 790 j.t.) w celu zabezpieczenia oznaczonej wierzytelności wynikającej z określonego stosunku prawnego można nieruchomość obciążyć prawem, na mocy którego wierzyciel może dochodzić zaspokojenia z nieruchomości bez względu na to, czyją stała się własnością i z pierwszeństwem przed wierzycielami osobistymi właściciela nieruchomości.

Sens hipoteki wyraża się właśnie w tym, że jeżeli dłużnik osobisty nie spełnia należnego świadczenia pieniężnego, wierzyciel może wszcząć egzekucję przeciwko dłużnikowi rzeczowemu. Przedtem powinien jednak uzyskać przeciwko niemu tytuł wykonawczy (por. wyrok Sądu Najwyższego z 25 sierpnia 2004, sygn. akt IV CK 606/03). Niemniej jednak dla realizacji odpowiedzialności dłużnika rzeczowego wystarczającą legitymacją wierzyciela jest wpis hipoteki, bez potrzeby wykazania rzeczywistego istnienia zabezpieczonej wierzytelności (por. A. Szpunar „Akcesoryjność hipoteki”, Państwo i Prawo 1993/8, poz. 16). Z tego względu słuszny jest pogląd, iż dochodząc należności zabezpieczonej hipoteką wierzyciel może przywołać wyłącznie wpis hipoteki, dokumentowany stosownym odpisem z księgi wieczystej.

W niniejszej sprawie pozwany P. C. jako właściciel w wyniku umowy darowizny nieruchomości obciążonej na rzecz (...) Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego Niestandaryzowanego Funduszu Sekurytyzacyjnego w W. hipoteką umowną łączną w celu zabezpieczenia spłaty kredytu zaciągniętego przez kredytobiorcę M. C., stał się dłużnikiem rzeczowym powoda, odpowiadającym tylko ze stanowiącej przedmiot jego własności nieruchomości, położonej w miejscowości P., składającej się z działek o numerach ewidencyjnych: (...), dla których Sąd Rejonowy w Brzezinach prowadzi księgi wieczyste: (...), (...), (...) i (...). Ponieważ dłużnik osobisty zaprzestał spłaty zadłużenia z tytułu kredytu, a roszczenie stało się wymagalne, wierzyciel mógł wystąpić z roszczeniem zapłaty przeciwko dłużnikowi rzeczowemu.

Zarzut pozwanego, dotyczący braku legitymacji procesowej powoda do wystąpienia z niniejszym powództwem jest chybiony.

Strony, co do zasady, mogą ułożyć stosunek prawny według swego uznania (art. 353¹ k.c.).

W pierwszej kolejności wskazać należy, że następstwo prawne powoda, wynikające z kolejnych przekształceń banku wynika wprost z dokumentów (w tym odpisów w KRS) i nie było ono kwestionowane w toku postępowania.

W oparciu o art. 509 § 2 k.c., w drodze sukcesji singularnej powód nabył wierzytelność wynikającą z umowy kredytowej, w tym roszczenia wobec podmiotów odpowiedzialnych rzeczowo w związku z zabezpieczeniami ustanowionymi dla udzielonego kredytu.

W rozpoznawanej sprawie nie zachodzą – zdaniem Sądu, żadne podstawy do podważenia ważności, bądź skuteczności umowy przelewu wierzytelności. Powód przedłożył bowiem poświadczony za zgodność z oryginałem przez upoważnionego radcę prawnego kserokopie umowy cesji wraz załącznikiem stanowiącym wykaz nabytych w

drodze tej umowy wierzytelności, które potwierdziły zarówno fakt zawarcia samej umowy, jak i to, że jej przedmiotem był przelew wierzytelności, m. in. z umowy kredytu, zaciągniętego przez M. C. nr (...) z dnia 6 kwietnia 2012 r. na łączną kwotę 227.896,64 zł (w tym kwota 207.731,94 zł tytułem kapitału kredytu i kwota 20.164,70 zł tytułem odsetek) wraz z ustanowioną na jego zabezpieczenie hipoteką umowną łączną. Umowa cesji doszła do skutku. Powód zapłacił (...) Bank (...) S.A. cenę nabycia pakietu wierzytelności, co udokumentował potwierdzeniem zapłaty w postaci przelewu (k. 396,397). Sąd nie uznał, by brak w aktach sprawy oryginału umowy cesji równoznaczny był z niewykazaniem przejścia praw na powoda i brakiem legitymacji procesowej. Zgodnie z treścią przepisu art. 129 par. 2, 3 i 4 k.p.c. strona może zamiast oryginału złożyć odpis dokumentu jeżeli jego zgodność z oryginałem zastała poświadczona przez występującego w sprawie pełnomocnika strony będącego adwokatem, radcą prawnym. Tak stało się w niniejszej sprawie. Poświadczenie takie ma charakter dokumentu urzędowego i tylko, gdy jest to uzasadnione okolicznościami sprawy, sąd, na wniosek strony albo z urzędu, zażąda od strony składającej odpis dokumentu, przedłożenia jego oryginału. W niniejszej sprawie Sąd uznał poświadczony odpis za wystarczający.

Niezasadny jest także zarzut nieważności umowy oparty na twierdzeniu, że umowa nie wskazuje celu, na jaki udzielony został kredyt w zakresie różnicy między kwotą wnioskowaną przez dłużnika osobistego a kwotą udzieloną mu przez bank. Istotnie kwota kredytu, o którą wnioskował kredytobiorca (265.600 zł, w tym: 264.000 zł – kwota kredytu na pokrycie zobowiązań banku + 500 zł - opłata za czynności związane z wyceną nieruchomości stanowiącej zabezpieczenie kredytu + 200 zł – opłata sądowa od wniosku o wpis hipoteki), nie pokrywa się z ostateczną kwotą udzielonego kredytu 277.789,09 zł, ale stało się tak, ponieważ skredytowaniu uległy, obok spłaty i restrukturyzacji innych zobowiązań kredytobiorcy, koszty dodatkowe, co wprost wynika z § 4 umowy. Strona powodowa wyjaśniła (w piśmie procesowym k. 354), popierając to dyspozycjami wypłaty, że na rachunek wskazany przez kredytobiorcę przelano łącznie kwotę 260.753,37 zł na spłatę zobowiązań restrukturyzowanych, a ponadto, na odrębny rachunek, 15.535,72 zł. Pozostałość to koszty dodatkowe (500 zł) oraz zwrot za akt notarialny (1000 zł). Jeśli do kwoty 276.289,09 zł dodamy kwotę 1500 zł otrzymamy kwotę wskazana w umowie – 277.789,09 zł. Na marginesie już tylko zauważyć należy, że powód dochodzi od pozwanego kwoty 100.000 zł.

Na uwzględnienie nie zasługują także zarzuty powoda niewykazania przez pozwanego wysokości roszczenia, wobec braku wskazania prawidłowej daty jego wymagalności.

Zgodnie z art. 75 ust. 1 i 2 prawa bankowego w przypadku niedotrzymania przez kredytobiorcę warunków udzielenia kredytu albo w przypadku utraty przez kredytobiorcę zdolności kredytowej bank może obniżyć kwotę przyznanego kredytu albo wypowiedzieć umowę kredytu, zaś termin wypowiedzenia, o którym mowa w ust. 1, o ile strony nie określą w umowie dłuższego terminu, wynosi 30 dni, a w razie zagrożenia upadłością kredytobiorcy – 7 dni.

W § 37 ust. 1 pkt. 3 umowy kredytowej stanowiącej źródło zobowiązania, bank zastrzegł sobie prawo do wypowiedzenia kredytu w całości lub w części z zachowaniem 30 - dniowego okresu wypowiedzenia w przypadku niedotrzymania przez kredytobiorcę warunków udzielenia kredytu i na tej podstawie – wobec zaistnienia zaległości w spłacie kredytu – nastąpiło wypowiedzenie tej umowy. W konsekwencji tego wypowiedzenia kredyt został postawiony w stan natychmiastowej wymagalności, co oznacza zaktualizowanie się obowiązku zwrotu całej kwoty udzielonego kredytu, niezależnie od pierwotnego harmonogramu spłat.

Niewywiązanie się z obowiązku terminowej spłaty kredytu zostało wykazane złożonym w toku rozprawy zestawieniem transakcji i strukturą zadłużenia w kredycie. Stanowiło to, w myśl § 37 ust. 1 pkt. 3 umowy, podstawę dla podjęcia przez bank działań prowadzących do jej wypowiedzenia.

Zgodnie z art. 13 ustawy z dnia 25 września 2015 r. o zmianie ustawy - Prawo bankowe oraz niektórych innych ustaw (Dz.U.2015.1854), od dnia 27 listopada 2015 r. Bank w myśl art. 75c ust. 1- 3 prawa bankowego w jego ówczesnym kształcie (t.j. Dz.U.2015.128) pozostawał zobowiązany wezwać kredytobiorcę opóźniającego się ze spłatą zobowiązania do dokonania spłaty wyznaczając mu termin nie krótszy niż 14 dni roboczych oraz informując o możliwości złożenia, w terminie 14 dni roboczych od dnia otrzymania wezwania, wniosku o restrukturyzację zadłużenia.

W rozpatrywanej sprawie ten wymóg został dochowany. Wezwanie do zapłaty wystawione, wraz z informacją o możliwości złożenia wniosku o restrukturyzację zobowiązania kredytowego, w dniu 29 listopada 2016 r. doręczono kredytobiorcy w dniu

9 grudnia 2016 r. Z kolei wystawione w dniu 19 czerwca 2018 r. wypowiedzenie umowy nr (...) doręczono kredytobiorcy w dniu 2 lipca 2018 r. Zatem wymagany termin 14 dni roboczych dla spłaty zadłużenia, względem złożenia wniosku o jego restrukturyzację niewątpliwie upłynął między wezwaniem kredytobiorcy a wypowiedzeniem umowy.

Podnoszone przy tym przez stronę pozwaną zarzuty, iż w tak obiektywnie długim przedziale czasu mogło dojść do zmiany okoliczności sprawy należy uznać za nieistotne dla oceny zgłoszonego żądania. Zgodnie bowiem z art. 6 k.c. oraz art. 232 zd. 1 k.p.c. to na stronie pozwanej spoczywał ciężar udowodnienia takich okoliczności. Bierność w tym zakresie strony reprezentowanej przez profesjonalnego pełnomocnika nie daje podstaw do odwrócenia rozkładu ciężaru dowodu i zobligowania strony powodowej do wykazania niezaimstnienia zmiany okoliczności sprawy mogących mieć wpływ na rozpatrywane roszczenia. Powód wykazuje powstanie zobowiązania i jego wysokość poprzez udowodnienie zawarcia umowy i wskazanie, jak była wykonywana (zestawienie historii obsługi kredytu). Nie można od powoda wymagać dowodu negatywnego – że nie doszło do przeterminowania rat. Jeśli dłużnik twierdzi, że wpłacał na poczet zadłużenia kwoty inne niż to wskazuje wierzyciel, powinien to wykazać. Strona pozwana tego nie czyni. W szczególności ze złożonej przez strony dokumentacji nie wynika, by między wezwaniem do zapłaty, zakreśleniem dłużnikowi terminu i pouczeniu o możliwości wniesienia o restrukturyzację zadłużenia nastąpiła spłata zaległości i by następowały regularne wpłaty. Czynienie przez pozwanego stronie powodowej zarzutu, że zwlekała z wypowiedzeniem jest w tych okolicznościach nadużyciem. Wypowiedzenie nastąpiło skutecznie. Pozwany nie przedstawił dowodów wpłat. Wpłaty dokonane przez pozwanego w grudniu 2016 roku nie pokryły zaległości wskazanej w wezwaniu do zapłaty z dnia 29 listopada 2016 roku (wpłacono 1.892,07 zł i 1.107,93 zł przy zaległości 9.131,32 zł). Także wpłaty dokonywane przez pozwanego na rachunek kredytowy w późniejszym okresie, nie pokryły całości zadłużenia.

Wskazać w tym miejscu należy, stosownie do art. 7 ust. 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe, dokumenty związane z czynnościami bankowymi mogą być sporządzane na informatycznych nośnikach danych, jeżeli dokumenty te będą w sposób należyty utworzone, utrwalone, przekazane, przechowywane i zabezpieczone. Zgodnie z postanowieniem Sądu Najwyższego z 11 marca 2004 r. (V CZ 12/2004, nie publ.) bankowe dokumenty elektroniczne na podstawie ww. przepisu, traktować należy na równi z oświadczeniem utrwalonym na papierze za pomocą pisma - za dokumenty w rozumieniu Kodeksu postępowania cywilnego. Powód przedłożył wydruki swych dokumentów istniejące w formie elektronicznej m.in. zestawienia należności i spłat kredytu, wyciągi z rachunku, historię spłat wraz z alokacją. Dokumenty te sąd uznał za w pełni wiarygodne. Nie budziły one zastrzeżeń co do swojej autentyczności i zgodności treści z prawdą, a nadto znajdowały potwierdzenie w treści innych dokumentów. Ponadto zostały poświadczone za zgodność z oryginałem przez pełnomocnika powoda będącego radcą prawnym.

Z powyższych względów uznać należało, że złożone przez bank dokumenty w postaci kserokopii wydruku historii rachunku bankowego, zestawienia transakcji w kredycie i struktury, w całości wygenerowane przez system elektroniczny banku stanowiły dowód na istnienie i wysokość zadłużenia.

Bez znaczenia jest przy tym to, iż powód przedłożył na dowód doręczenia przesyłek pozwanemu jedynie wydruk śledzenia przesyłek ze strony internetowej operatora „Poczta Polska”. Wydruki te w ocenie sądu potwierdzają bowiem, iż przesyłki adresowane do pozwanego zostały mu faktycznie doręczone w konkretnych dniach – w tym zakresie prawdziwość danych zawartych w systemie operatora pocztowego ani nie budzi wątpliwości sądu, ani nie została zakwestionowana konkretnymi zarzutami przez stronę pozwaną.

W oparciu o art. 319 k.p.c. sąd w wyroku zastrzegł pozwanemu jako dłużnikowi rzeczowemu prawo do powoływania się z toku postępowania egzekucyjnego na ograniczenie jego odpowiedzialności do objętej hipoteką nieruchomości w zakresie wpisanej na rzecz powoda hipoteki umownej łącznej, ustanowionej do kwoty 361.125,82 zł.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c., zgodnie z zasadą odpowiedzialności za jego wynik. Na zasądzoną od powoda na rzecz pozwanego z tego tytułu kwotę 6.667 zł złożyły się następujące należności: 1.250 zł (opłata sądowa od pozwu) + 5.400 zł (wynagrodzenie profesjonalnego pełnomocnika) + 17 zł (opłata skarbową od pełnomocnictwa).

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi strony pozwanej przez PI.